

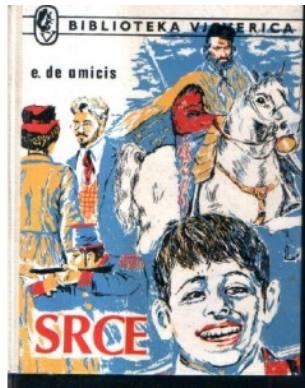
Читам, па шта?

Јулија Ђокић VI₂

ОШ „НХ Сениша Николајевић“

- *Срце* – Едмондо де Амичис

СРЦЕ – ЕДМОНДО ДЕ АМЧИС

О писцу:

Едмондо де Амичис је био италијански књижевник и новинар. Писао је песме и путописе, а прославио се књигом „Срце“ која је објављена 1886. године.

Укратко у књизи:

Ова књига је написана од стране Едмондовога оца. Заправо је Едмондо, ученик трећег разреда, сваки дан бележио шта се дешавало у школи и ван ње, а када је његов отац нашао те белешке, написао је књигу трудећи се да употребљава Едмондов речник.

Када је Едмондо био у средњој школи, прочитао је књигу и са јасним сећањима је допунио.

Моје мишљење:

Ова књига је врло лепо написана. Веома је искрена што ми се највише свидело.

Највише су ми се допали делови када Енрико позива другове да дођу код њега. Ти тренутци су на мене оставили највећи утисак. Енрикова размишљања док су други ту су нешто најлепше. Износи своја најискренија мишљења што је врло добра особина. Људи који су искрени су они прави. Не знам како бих се другачије изразила. Највише поштујем искрене људе.

Такође су ми се свиделе месечне приче, приче које је учитељ давао сваког месеца једном ученику да препише и прочита на часу. Свака прича је за мене имала неко значење и свака је на мене оставила јак утисак. И наравно, из сваке сам научила понешто. Највише ми се свидела прича „Мали ломбардијски извиђач“. Морам да будем искрена – док сам читала причу, у мени су се будиле разне емоције. Не умем да их опишем. Такве емоције до сада нисам доживела. Када сам прочитала причу до краја, расплакала сам се. Погодио ме је начин на који је мали извиђач погинуо и како се жртвовао. Било ми је драго што су га сахранили као правог ломбардијског војника.

Још једна ствар која ми се веома свидела су поруке оца Енрику које је, највероватније, додавао док је писао књигу. Отац је стално причао Енрику животне лекције и то из живота његових другова. Док сам читала те поруке, осећала сам се као да су упућене мени, што ми је много помогло и када бих имала прилику да захвалим Едмондовом оцу за то, одмах би то урадила.

Ликови:

Сви ликови у овој књизи, као и свакој другој, имају неку свој причу и сваки је посебан за себе. Они који су на мене оставили најбољи утисак су Гароне и Кроси. Ево и зашто:

1. Гароне је увек свима помагао, бранио их и никада није издао своје пријатеље. Он није бранио само своје другове и слабије, бранио је и недужне, и то је Гаронеова велика врлина. Била сам тужна када сам прочитала поглавље када му је мајка умрла. То ми је јако заболело.
2. Кроси је био највреднији од сви дечака из разреда. Поред болесне мајке и оца за кога је мислио да је у Америци, понашао се већ као одрастао човек. Успевао је да учи и по мраку, и да све научи, редовно је радио домаће задатке, обављао је очев посао и помало мајчин. И управо је та његова одговорност врло добра, најбоља врлина коју дете од десет година може имати.

У овој књизи не бих ништа променила, драго ми је што сам се сусрела са њом јер је обогатила мој живот. Једино што замерем је пребацивање речи у други ред, што је штампарска грешка. Наиме, пошто је књига штампана на латиници, њ и љ се пишу нј и лј, па су л и п оставили у једном реду, а ј пребацили у други, што је погрешно. Међутим, важан је садржај, а ово се лако може исправити.